

Holland

SAMNINGUR MILLI LÝÐVELDISINS ÍSLANDS OG KONUNGRÍKISINS HOLLANDS TIL AÐ KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN OG KOMA Í VEG FYRIR UNDANSKOT FRÁ SKATTLAGNINGU Á TEKJUR OG EIGNIR

Lýðveldið Ísland og Konungsríkið Holland, sem óska að gera með sér samning til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir, hafa komið sér saman um eftirfarandi:

1. gr.

Aðilar sem samningurinn tekur til.

Samningur þessi tekur til aðila sem eru heimilisfastir í öðru eða báðum samningsríkjunum.

2. gr.

Skattar sem samningurinn tekur til.

1. Samningur þessi tekur til skatta af tekjum og eignum sem eru lagðir á af hálfu samningsríkis, sjálfstjórnarhéraða eða sveitarstjórna þess, án tillits til þess á hvern hátt þeir eru á lagðir.

2. Til skatta af tekjum og eignum teljast allir skattar sem lagðir eru á heildartekjur, á heildareignir eða á hluta tekna eða eigna, þar með taldir skattar af hagnaði af sölu lausafjár eða fasteigna, skattar af heildarfjárhæð starfslauna eða vinnulauna sem greidd eru af fyrirtækjum, svo og skattar af verðmætisaukningu.

3. Gildandi skattar, sem samningurinn tekur til, eru einkum þessir:

a) á Íslandi:

- i) tekjuskattur til ríkisins;
- ii) sérstakur tekjuskattur til ríkisins;
- iii) eignarskattur til ríkisins;
- iv) sérstakur eignarskattur til ríkisins;
- v) tekjuútsvar; og
- vi) tekju- og eignarskattur lánastofnana; (hér eftir nefndir "íslenskur skattur");

b) í Hollandi:

- i) de inkomstenbelasting (tekjuskattur);
- ii) de loonbelasting (launaskattur);
- iii) de vennootschapsbelasting (félagaskattur) þar með talinn hluti ríkisstjórnarinnar í nettóhagnaði af hagnýtingu náttúruauðlinda sem lagður er á samkvæmt Mijwet 1810 (námulögum frá 1810) að teknu tilliti til tilslakana sem gefnar voru út árið 1967, eða samkvæmt Mijwet Continentaal Plat 1965 (lög um námuvinnslu á hollenska landgrunninu frá 1965);
- iv) de dividendbelasting (skattur á ágóðahluti);
- v) de vermogensbelasting (eignarskattur); (hér eftir nefndir "hollenskur skattur").

4. Samningurinn skal einnig taka til allra þeirra skatta, sömu eða að verulegu leyti svipaðrar tegundar, sem lagðir eru á eftir undirritunardag hans til viðbótar við eða í staðinn fyrir gildandi skatta. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu gefa hvort öðru upplýsingar um allar verulegar breytingar sem gerðar hafa verið á skattalögum ríkjanna.

3. gr.
Almennar skilgreiningar.

1. Í samningi þessum merkja neðangreind hugtök eftirfarandi, nema annað leiði af samhenginu:
- a) "samningsríki" og "hitt samningsríkið" merkja lýðveldið Ísland (Ísland) eða konungsríkið Holland (Holland) eftir því sem samhengið gefur til kynna; "samningsríkin" merkja lýðveldið Ísland (Ísland) og konungsríkið Holland (Holland);
 - b) "Ísland" merkir lýðveldið Ísland og, þegar notað í landfræðilegum skilningi, landsvæði lýðveldisins Íslands, þar með talið landhelgin og sérhvert það svæði utan landhelginnar þar sem Ísland hefur samkvæmt þjóðarétti lögsögu eða fullveldisréttindi að því er varðar hafsbotninn, botnlög hans og hafið yfir honum, og náttúruauðlindir þeirra;
 - c) "Holland" merkir þann hluta konungsríkisins Hollands sem er í Evrópu, þar með talið landhelgin, og sérhvert það svæði utan landhelginnar þar sem Holland hefur samkvæmt þjóðarétti lögsögu eða fullveldisréttindi að því er varðar hafsbotninn, botnlög hans og hafið yfir honum, og náttúruauðlindir þeirra;
 - d) "aðili" merkir mann, félag og sérhver önnur samtök aðila;
 - e) "félag" merkir sérhverja persónu að lögum eða sérhverja aðra einingu sem telst persóna að lögum að því er skatta varðar;
 - f) "fyrirtæki í samningsríki" og "fyrirtæki í hinu samningsríkinu" merkir fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í samningsríki, og fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, eftir því sem við á;
 - g) "flutningar á alþjóðaleiðum" merkir flutninga með skipi eða loftfari sem rekið er af fyrirtæki sem hefur raunverulega framkvæmdastjórn í samningsríki, nema því aðeins að skipið eða loftfarið sé eingöngu notað milli staða í hinu samningsríkinu;
 - h) "bært stjórnvald" merkir:
 - i) á Íslandi, fjármálaráðherra eða umboðsmann hans;
 - ii) í Hollandi, fjármálaráðherra eða umboðsmann hans;
 - i) "ríkisborgari" merkir:
 - i) hvern þann mann sem á ríkisfang í samningsríki;
 - ii) sérhvern lögaðila, sameignarfélag eða samtök sem byggja réttarstöðu sína sem slík á gildandi lögum samningsríkis.

2. Við framkvæmd samningsríkis á ákvæðum þessa samnings, nema annað leiði af samhenginu, öll hugtök, sem ekki eru skilgreind í samningnum, hafa sömu merkingu og þau hafa samkvæmt lögum viðkomandi ríkis að því er varðar þá skatta sem samningurinn tekur til.

4. gr.
Heimilisfastur aðili.

1. Í þessum samningi merkir hugtakið "aðili heimilisfastur í samningsríki" sérhvern þann aðila sem að lögum þess ríkis er skattskyldur þar vegna búsetu, heimilisfesti, aðseturs stjórnar eða af öðrum svipuðum ástæðum. Hugtakið felur þó ekki í sér neinn þann aðila sem eingöngu er skattskyldur í þessu ríki af tekjum sem eiga uppruna sinn í því ríki eða af eignum sem þar eru staðsettar.

2. Þegar maður telst heimilisfastur í báðum samningsríkjunum samkvæmt 1. mgr. skal ákvarða stöðu hans með eftirfarandi hætti:

- a) maður telst heimilisfastur í því ríki þar sem hann á fast heimili. Eigi maður fast heimili í báðum ríkjunum telst hann heimilisfastur í því ríki sem hann er nánar tengdur persónulega og fjárhagslega (miðstöð persónuhagsmuna);
- b) ef ekki er unnt að ákvarða í hvoru ríkinu maður hefur miðstöð persónuhagsmuna sinna, eða ef hann á fast heimili í hvorugu ríkinu, telst hann heimilisfastur í því ríki þar sem hann dvelst að jafnaði;
- c) ef maður dvelst að jafnaði í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra telst hann heimilisfastur í því ríki þar sem hann á ríkisfang;

d) ef maður á ríkisfang í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra skulu bær stjórnvöld í samningsríkjunum leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi.

3. Þegar aðili annar en maður telst eiga heimilisfesti í báðum samningsríkjunum samkvæmt 1. mgr. telst hann heimilisfastur í því ríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn hans hefur aðsetur.

4. Samningsríki, sjálfstjórnarhérað eða lögskipaður aðili eða sveitarstjórn þess, sem og lífeyrissjóður sem stofnaður er í samningsríki og er sem slíkur undanþeginn í því ríki þeim sköttum sem 2. gr. samningsins tekur til, skulu teljast heimilisföst í því ríki.

5. gr. *Föst atvinnustöð.*

1. Í samningi þessum merkir hugtakið "föst atvinnustöð" fasta starfsstöð þar sem starfsemi fyrirtækis fer að nokkru eða öllu leyti fram.

2. Hugtakið "föst atvinnustöð" tekur einkum til:

- a) aðseturs framkvæmdastjórnar;
- b) útibús;
- c) skrifstofu;
- d) verksmiðju;
- e) verkstæðis; og
- f) námu, olíu- eða gaslindar, grjótnámu eða annars staðar þar sem náttúruauðlindir eru nýttar.

3. Byggingarsvæði eða byggingar- eða uppsetningarverkefni telst því aðeins "föst atvinnustöð" að það sé til staðar eða standi yfir lengur en tólf mánuði.

4. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar tekur hugtakið "föst atvinnustöð" ekki til:

- a) nýtingar aðstöðu sem einskorðuð er við geymslu, sýningu eða afhendingu á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins;
- b) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu eru ætlaðar til geymslu, sýningar eða afhendingar;
- c) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu eru ætlaðar til vinnslu hjá öðru fyrirtæki;
- d) fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð í sambandi við kaup á vörum eða varningi eða öflun upplýsinga fyrir fyrirtækið;
- e) fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð til að annast sérhverja aðra undirbúnings- eða aðstoðarstarfsemi fyrir fyrirtækið;
- f) fastrar starfsstöðvar sem nýtt er eingöngu til að reka hvers konar starfsemi sem samsett er úr þáttum sem falla undir a- til e-lið, enda felist öll sú starfsemi sem fram fer í þessari föstu starfsstöð vegna þessarar samsetningar í undirbúnings- eða aðstoðarstörfum.

5. Ef aðili, sem ekki er óháður umboðsaðili samkvæmt ákvæðum 6. mgr., hefur á hendi starfsemi fyrir fyrirtæki og hefur heimild í samningsríki til að gera samninga fyrir fyrirtækið og beitir þessari heimild að jafnaði, telst fyrirtæki þetta - þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr. - hafa fasta atvinnustöð í því ríki að því er varðar hvers konar starfsemi sem aðilinn gegnir fyrir fyrirtækið. Þetta á þó ekki við ef starfsemi þessa aðila er takmörkuð við þá starfsemi sem um ræðir í 4. mgr. og sem myndi ekki, þótt innt væri af hendi á fastri starfsstöð, gera þessa föstu starfsstöð að fastri atvinnustöð samkvæmt ákvæðum þeirrar málsgreinar.

6. Fyrirtæki telst ekki hafa fasta atvinnustöð í samningsríki eingöngu vegna þess að það rekur þar viðskipti fyrir milligöngu miðlara, umboðsmanns eða annars óháðs umboðsaðila, svo framarlega sem þessir aðilar koma fram innan marka venjulegs atvinnurekstrar þeirra.

7. Þótt félag sem er heimilisfast í samningsríki stjórn eða sé stjórnað af félagi sem er heimilisfast í hinu samningsríkinu eða rekur viðskipti í síðarnefnda ríkinu (annaðhvort fyrir milligöngu fastrar atvinnustöðvar eða á annan hátt) leiðir það í sjálfu sér ekki til þess að annað hvort þessara félaga sé föst atvinnustöð hins.

6. gr.
Tekjur af fasteign.

1. Tekjur sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur af fasteign (þar með taldar tekjur af landbúnaði og nýtingu skógar) sem staðsett er í hinu samningsríkinu má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Hugtakið "fasteign" skal hafa þá merkingu sem það hefur samkvæmt lögum þess samningsríkis þar sem fasteignin er. Í öllum tilvikum felur hugtakið í sér fylgifié með fasteign, áhöfn og tæki, sem notuð eru í landbúnaði og við skógarnytjar, réttindi varðandi landeignir samkvæmt reglum einkamálaréttar, afnotarétt af fasteign og rétt til breytilegrar eða fastrar þóknunar sem endurgjald fyrir hagnýtingu á eða rétt til hagnýtingar á námum, lindum og öðrum náttúruauðlindum. Skip, bátar og loffför teljast ekki til fasteigna.

3. Ákvæði 1. mgr. gilda um tekjur af beinni hagnýtingu, leigu og hvers konar öðrum afnotum fasteignar.

4. Ákvæði 1. og 3. mgr. gilda einnig um tekjur af fasteign í eigu fyrirtækis og um tekjur af fasteign sem hagnýtt er til að veita sjálfstæða persónulega þjónustu.

7. gr.
Hagnaður af atvinnurekstri.

1. Hagnaður fyrirtækis í samningsríki skal einungis skattlagður í því ríki nema fyrirtækið hafi með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð þar. Ef fyrirtækið hefur haft slíkan atvinnurekstur með höndum má skattleggja hagnað fyrirtækis í síðarnefnda ríkinu, en þó einungis að því marki sem rekja má hagnaðinn til nefndrar fastrar atvinnustöðvar.

2. Þegar fyrirtæki í samningsríki hefur með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð þar skal hvort samningsríki um sig, nema annað leiði af ákvæðum 3. mgr., telja föstu atvinnustöðinni þann hagnað sem ætla má að komið hefði í hennar hlut ef hún væri sérstakt og sjálfstætt fyrirtæki sem hefði með höndum sams konar eða svipaðan atvinnurekstur við sömu eða svipaðar aðstæður og kæmi að öllu leyti sjálfstætt fram í skiptum við það fyrirtæki sem hún er föst atvinnustöð fyrir.

3. Við ákvörðun hagnaðar fastrar atvinnustöðvar skal leyfa sem frádrátt útgjöld sem stofnað er til af hálfu föstu atvinnustöðvarinnar, þar með talinn kostnað við framkvæmdastjórn og almenna stjórnun, hvort heldur kostnaðurinn er til orðinn í því ríki þar sem fasta atvinnustöðin er eða annars staðar.

4. Að því leyti sem venja hefur verið í samningsríki að ákvarða hagnað sem talinn er fastri atvinnustöð á grundvelli skiptingar heildarhagnaðar fyrirtækisins milli hinna ýmsu hluta þess skal ekkert í 2. mgr. útiloka það samningsríki frá því að ákvarða skattskyldan hagnað eftir þeirri skiptingu sem tíðkast hefur. Aðferð sú, sem notuð er við skiptinguna, skal samt sem áður vera þannig að niðurstaðan verði í samræmi við þær meginreglur sem felast í þessari grein.

5. Engan hagnað skal telja fastri atvinnustöð eingöngu vegna kaupa hennar á vörum eða varningi fyrir fyrirtækið.

6. Við beitingu ákvæða undanfarandi málsgreina skal hagnaður, sem talinn er fastri atvinnustöð, ákvarðast eftir sömu reglum frá ári til árs nema rík og fullnægjandi ástæða sé til annars.

7. Þegar hagnaður felur í sér tekjur, sem sérstök ákvæði eru um í öðrum greinum þessa samnings, skulu ákvæði þessarar greinar ekki hafa áhrif á gildi þeirra ákvæða.

8. gr.
Siglingar og loftferðir.

1. Hagnaður af rekstri skipa eða loftfara í flutningum á alþjóðaleiðum skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

2. Ef aðsetur raunverulegrar framkvæmdastjórnar útgerðarfyrirtækis er um borð á skipi skal hún teljast hafa aðsetur í því samningsríki þar sem heimahöfn skipsins er eða, ef ekki er um slíka heimahöfn að ræða, í því samningsríki þar sem útgerðarmaður skipsins er heimilisfastur.

3. Við beitingu ákvæða þessarar greinar skal hagnaður af þurrleigu skipa eða loftfara teljast til hagnaðar af rekstri skipa eða loftfara í flutningum á alþjóðaleiðum, enda séu þau í flutningum á alþjóðaleiðum og slíkur hagnaður af leigu sé samfara hagnaði sem lýst er í 1. mgr.

4. Ákvæði 1. mgr. skulu einnig eiga við um hagnað sem hlýst af þátttöku í rekstrarsamvinnu ("pool"), sameiginlegu fyrirtæki eða alþjóðlegum rekstrarsamtökum.

9. gr.
Tengd fyrirtæki.

1. Þegar

a) fyrirtæki í samningsríki tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórn, yfirráðum eða fjármagni fyrirtækis í hinu samningsríkinu, eða
b) sömu aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórn, yfirráðum eða fjármagni fyrirtækis í samningsríki og fyrirtækis í hinu samnings-ríkinu, og hlutaðeigandi fyrirtæki semja eða setja í öðru hvoru tilvikinu skilmála um innbyrðis samband þeirra á viðskipta- eða fjármálasviðinu sem eru frábrugðnir því sem væri ef fyrirtækin væru óháð hvort öðru, má allur hagnaður, sem án þessara skilmála hefði runnið til annars fyrirtækisins, en rennur ekki til þess vegna skilmálanna, teljast til hagnaðar þess fyrirtækis og skattleggjast samkvæmt því. Aðilar eru þó sammála um að sú staðreynd að tengd fyrirtæki hafi gert með sér samkomulag, svo sem samkomulag um skiptingu kostnaðar eða almenna þjónustusamninga, um eða á grundvelli skiptingar kostnaðar við framkvæmdastjórn, almenns stjórnunarkostnaðar, tækni- og viðskiptakostnaðar, rannsókn- og þróunarkostnaðar og annars svipaðs kostnaðar, feli ekki í sér skilmála eins og átt er við í undanfarandi málslið.

2. Þegar samningsríki telur til hagnaðar fyrirtækis í því ríki - og skattleggur samkvæmt því - hagnað fyrirtækis í hinu samningsríkinu sem hefur verið skattlagður í því ríki, og hagnaðurinn sem þannig er innifalinn er hagnaður sem hefði runnið til fyrirtækisins í fyrrnefnda ríkinu ef skilmálarnir sem samið var um milli þessara tveggja fyrirtækja hefðu verið þeir sömu og samið hefði verið um milli óháðra fyrirtækja, skal síðarnefnda ríkið gera viðeigandi leiðréttingu á fjárhæð þess skatts sem lagður er á þar á þennan hagnað. Við ákvörðun slíkrar leiðréttingar skal fullt tillit tekið til annarra ákvæða þessa samnings og bær stjórnvöld samningsríkjanna skulu, ef nauðsyn krefur, ráðgast sín á milli.

10. gr.
Ágóðahlutir.

1. Ágóðahluti, sem félag heimilisfast í samningsríki greiðir aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Slíka ágóðahluti má þó einnig skattleggja í því samningsríki þar sem félagið sem greiðir ágóðahlutina er heimilisfast og samkvæmt lögum þess ríkis. Sé viðtakandinn hins vegar raunverulegur eigandi ágóðahlutanna skal skatturinn sem þannig er á lagður eigi vera hærri en:

- núll af hundraði af vergri fjárhæð ágóðahlutanna ef raunverulegi eigandinn er félag (sameignarfélag þó undanskilið) sem á beint að minnsta kosti 10 af hundraði eignarhlutdeild í félaginu sem ágóðahlutina greiðir;
- 15 af hundraði af vergri fjárhæð ágóðahlutanna í öllum öðrum tilvikum.

3. Þrátt fyrir ákvæði a-liðar 2. mgr., og svo lengi sem ágóðahlutir greiddir af félagi heimilisföstu á Íslandi eru samkvæmt íslenskum lögum frádráttarbærir frá skattskyldum hagnaði eða eru yfirfærnlegir sem rekstrartap félagsins við ákvörðun tekjuskatts, má einnig skattleggja á Íslandi samkvæmt íslenskum lögum ágóðahluti sem greiddir eru af félaginu til aðila heimilisfasts í Hollandi. Sé viðtakandinn hins vegar raunverulegur eigandi ágóðahlutanna skal skatturinn, sem þannig er á lagður, eigi vera hærri en 15 hundraðshlutar af þeim hluta ágóðahlutanna sem eru frádráttarbærir frá skattskyldum hagnaði félagsins eða eru yfirfærnlegir sem rekstrartap félagsins.

4. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi setja nánari reglur um framkvæmd takmarkana samkvæmt 2. og 3. mgr.

5. Ákvæði 2. og 3. mgr. skulu engin áhrif hafa á skattlagningu félagsins, að því er varðar þann hagnað sem ágóðahlutirnir eru greiddir af.

6. Hugtakið "ágóðahlutir" merkir í þessari grein tekjur af hlutabréfum, ágóðahlutaskírteinum og ágóðahlutaréttindum, námuhlutabréfum, stofnbréf-um eða öðrum réttindum til hlutdeildar í hagnaði, svo og tekjur af skulda-kröfum til hlutdeildar í hagnaði og tekjur af öðrum félagsréttindum sem farið er með við skattlagningu á sama hátt og tekjur af hlutabréfum sam -kvæmt löggjöf þess ríkis þar sem félagið sem framkvæmir úthlutunina er heimilisfast.

7. Ákvæði 1., 2. og 3. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi ágóðahlutanna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem félagið sem greiðir ágóða-hlutina er heimilisfast, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og hlutareignin sem ágóðahlutirnir eru greiddir af er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. eða 14. gr. gilda, eftir því sem við á.

8. Ef félag sem er heimilisfast í samningsríki fær hagnað eða tekjur frá hinu samningsríkinu getur síðarnefnda ríkið ekki skattlagt ágóðahlutina sem félagið greiðir nema að því leyti sem ágóðahlutirnir eru greiddir aðila heimilisföstum í síðarnefnda ríkinu eða að því leyti sem hlutareignin sem ágóðahlutirnir eru greiddir af er raunverulega bundin við fasta atvinnustöð eða fasta stöð í síðarnefnda ríkinu né heldur skattlagt óúthlutaðan hagnað félagsins. Þetta gildir jafnt þótt ágóðahlutirnir sem greiddir eru eða óúthlutaði hagnaðurinn séu að öllu eða nokkru leyti hagnaður eða tekjur sem hafa myndast í síðarnefnda ríkinu.

11. gr.
Vextir.

1. Vextir, sem myndast í samningsríki og greiddir eru aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, skulu einungis skattlagðir í síðarnefnda ríkinu ef þessi aðili er raunverulegur eigandi vaxtanna.

2. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomu-lagi ákveða með hvaða hætti það ríki þar sem vextirnir myndast fellur frá skattlagningu sinni.

3. Hugtakið "vextir" merkir í þessari grein tekjur af hvers konar skuldakröfum hvort sem þær eru tryggðar með veði í fasteign eða ekki en sem fela ekki í sér rétt til hlutdeildar í hagnaði skuldunautar. Hugtakið tekur sérstaklega til tekna af ríkisverðbréfum og tekna af skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, þar með talinn gengismunur og vinningar tengdir slíkum verðbréfum, skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum. Dráttar-vextir vegna vanskila teljast ekki vextir samkvæmt þessari grein.

4. Ákvæði 1. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi vaxtanna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem vextirnir myndast, eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og skuldakrafan sem vextirnir eru greiddir af er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnu-stöð eða fasta stöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr.eða 14. gr. gilda, eftir því sem við á.

5. Vextir skulu taldir myndast í samningsríki þegar greiðandinn er það ríki sjálft, sjálfstjórnarhérað, sveitarstjórn eða aðili heimilisfastur í því ríki. Þegar sá aðili sem vextina greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur fasta atvinnustöð eða fasta stöð í samningsríki og skuldakrafan sem vextirnir eru greiddir af er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð, og vextirnir eru gjaldfærðir hjá hinni föstu atvinnustöð eða föstu stöð, skulu vextirnir þó taldir myndast í því ríki þar sem hin fasta atvinnustöð eða fasta stöð er staðsett.

6. Þegar vaxtafjárhæðin er hærri miðað við þá skuldakröfu sem hún er greidd af vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, en sú vaxtafjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðar-nefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin sem umfram er skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

12. gr. *Þóknanir.*

1. Þóknanir, sem myndast í samningsríki og greiddar eru aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, skulu einungis skattlagðar í síðarnefnda ríkinu ef þessi aðili er raunverulegur eigandi þóknana.

2. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi ákveða með hvaða hætti það ríki þar sem vextirnir myndast fellur frá skattlagningu sinni.

3. Hugtakið "þóknanir" merkir í þessari grein hvers konar greiðslur sem tekið er við sem endurgjaldi fyrir afnot eða rétt til afnota af hvers konar höfundarrétti á verkum á sviði bókmennta, lista eða vísinda þar með töldum kvikmyndum, hvers konar einkaleyfi, vörumerki, mynstri eða líkani, áætlun, leyningri formúlu eða framleiðsluaðferð, eða fyrir upplýsingar um reynslu á sviði iðnaðar, viðskipta eða vísinda.

4. Ákvæði 1. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi þóknana er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem þóknanirnar myndast, eða hann veitir sjálf-stæða persónulega þjónustu frá fastri stöð í síðarnefnda ríkinu, og réttindin eða eignin sem þóknanirnar stafa frá er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. eða 14. gr. gilda, eftir því sem við á.

5. Þóknanir skulu taldar myndast í samningsríki þegar greiðandinn er það ríki sjálft, sjálfstjórnarhérað, sveitarstjórn eða aðili heimilisfastur í því ríki. Þegar sá aðili sem þóknanirnar greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur fasta atvinnustöð eða fasta stöð í samningsríki og skyldan til að greiða þóknanirnar er bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð og þóknanirnar eru gjaldfærðar hjá hinni föstu atvinnustöð eða föstu stöð skulu slíkar þóknanir þó taldar myndast í því ríki þar sem hin fasta atvinnustöð eða fasta stöð er staðsett.

6. Þegar fjárhæð þóknanna er hærrí miðað við þau afnot, réttindi eða upplýsingar sem þær eru greiðsla fyrir, vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, en sú fjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin sem umfram er skattlögð samkvæmt lögum hvors samnings-ríkis um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

13. gr. *Söluhagnaður af eignum.*

1. Hagnað, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hlýtur af sölu fasteignar sem getið er um í 6. gr. og sem staðsett er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Hagnað, sem hlýst af sölu lausafjár sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, eða lausafjár sem tilheyrir fastri stöð sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur til þess að veita sjálfstæða persónulega þjónustu í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu. Sama gildir um hagnað af sölu á slíkri fastri atvinnustöð (einni sér eða ásamt fyrirtækinu í heild) eða slíkri fastri stöð.

3. Hagnað, sem hlýst af sölu skipa eða loftfara sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, eða lausafjár sem tengt er notkun slíkra skipa eða loftfara, skal einungis skattleggja í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur. Hvað þessa málsgrein varðar skulu ákvæði 2. mgr. 8. gr. gilda.

4. Hagnað, sem hlýst af sölu annarra eigna en getið er í 1., 2. og 3. mgr., skal einungis skattleggja í því samningsríki þar sem seljandinn er heimilisfastur.

5. Ákvæði 4. mgr. skulu ekki hafa áhrif á rétt hvors samningsríkis til að leggja skatt samkvæmt lögum þess á hagnað af sölu hlutabréfa og ágóðahlutaréttinda í félagi, sé fjármagni félagsins að fullu eða að hluta skipt í hlutabréf og félagið er þar heimilisfast samkvæmt lögum þess ríkis, sem maður hlýtur sem er heimilisfastur í hinu samningsríkinu og hefur verið heimilisfastur í fyrrnefnda ríkinu á síðustu fimm árum fyrir sölu hlutabréfanna eða ágóðahlutaréttindanna.

14. gr. *Sjálfstæð persónuleg þjónusta.*

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur af sérfræðiþjónustu eða öðru sjálfstæðu starfi, skulu einungis skattlagðar í því ríki nema hann hafi að jafnaði fasta stöð í hinu samningsríkinu til þess að leysa af hendi störf sín. Ef hann hefur slíka fasta stöð má leggja skatt á tekjurnar í hinu ríkinu, en þó einungis á þann hluta þeirra sem rekja má til þessarar föstu stöðvar.

2. Hugtakið "sérfræðiþjónusta" merkir einkum sjálfstæð störf á sviði vísinda, bókmennta, lista, uppeldis- eða kennslumála, svo og sjálfstæð störf lækna, lögfræðinga, verkfræðinga, arkitekta, tannlækna og endurskoðenda.

15. gr.
Launað starf.

1. Með þeim undantekningum, sem um ræðir í 16., 18., 19. og 20. gr., skulu starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sitt, einungis skattlögð í því ríki nema starfið sé leyst af hendi í hinu samningsríkinu. Ef starfið er leyst þar af hendi má skattleggja endurgjaldið fyrir það í síðarnefnda ríkinu.

2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skal endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sem hann leysir af hendi í hinu samningsríkinu, einungis skattlagt í fyrrnefnda ríkinu ef:

- viðtakandinn dvelur í hinu ríkinu í eitt eða fleiri skipti, þó ekki lengur en 183 daga samtals á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári, og
- endurgjaldið er greitt af eða fyrir hönd vinnuveitanda sem ekki er heimilisfastur í hinu ríkinu, og
- endurgjaldið er ekki gjaldfært hjá fastri atvinnustöð eða fastri stöð sem vinnuveitandinn hefur í hinu ríkinu.

3. Þrátt fyrir undanfarandi ákvæði þessarar greinar má skattleggja endurgjald fyrir starf unnið um borð í skipi eða loftfari sem notað er í flutningum á alþjóðaleiðum í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

16. gr.
Stjórnarlaun.

Stjórnarlaun og annað endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir setu í stjórn, sem "bestuurder" eða "commissaris" í félagi sem heimilisfast er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

17. gr.
Listamenn og íþróttamenn.

1. Þrátt fyrir ákvæði 14. og 15. gr. má skattleggja tekjur aðila heimilisfasts í samningsríki, sem hann aflar í hinu samningsríkinu með persónulegum störfum sem skemmtikraftur, svo sem leikari í leikhúsi eða kvikmyndum, listamaður í hljóðvarpi eða sjónvarpi eða tónlistarmaður, eða sem íþróttamaður, í síðarnefnda ríkinu.

2. Þegar tekjur af persónulegu starfi, sem leyst er af hendi af skemmtikrafti eða íþróttamanni sem slíkum, renna ekki til skemmtikraftsins eða íþróttamannsins sjálfs heldur til annars aðila má, þrátt fyrir ákvæði 7., 14. eða 15. gr., skattleggja tekjurnar í því samningsríki þar sem starfsemi skemmtikraftsins eða íþróttamannsins fer fram.

18. gr.
Eftirlaun, lífeyrir og greiðslur úr almannatryggingum.

1. Með þeim undantekningum sem um ræðir í 2. mgr. 19. gr. skulu eftirlaun og annað svipað endurgjald sem greitt er aðila heimilisföstum í samningsríki vegna fyrri starfa hans og lífeyrir einungis skattlögð í því ríki.

2. Þegar endurgjaldið er ekki greitt með reglulegu millibili og það er greitt vegna fyrri starfa í hinu samningsríkinu, eða þegar eingreiðsla er innt af hendi í stað réttar til lífeyris, má þó skattleggja endurgjaldið eða eingreiðsluna í því samningsríki þar sem þau eiga uppruna sinn.

3. Eftirlaun og aðrar greiðslur, sem greiddar eru samkvæmt ákvæðum almannatryggingakerfis samningsríkis til aðila heimilisfasts í hinu samningsríkinu, má skattleggja í fyrrnefnda ríkinu.

4. Hugtakið "lífeyrir" merkir tilgreinda fjárhæð sem greidd er með reglulegu millibili á tilgreindum tímum á líftíma eða á tilteknu tímabili eða tímabili sem hægt er að afmarka um samkvæmt

skuldbindingu til að inna greiðslurnar af hendi gegn fullnægjandi og fullu endurgjaldi í peningum eða í gildi peninga.

19. gr.
Opinbert starf.

1. a) Starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald, að undanskildum eftirlaunum, sem greidd eru af samningsríki eða sjálfstjórnarhéraði eða sveitarstjórn þess til manns fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða sjálfstjórnarhéraðs eða sveitarstjórnar, má skattleggja í því ríki.
- b) Slík starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald skal þó einungis skattleggja í hinu samningsríkinu ef starfið er leyst af hendi þar og maðurinn er heimilisfastur í því ríki og:
 - i) er ríkisborgari þess ríkis; eða
 - ii) tók ekki upp heimilisfesti í því ríki einvörðungu í þeim tilgangi að leysa þetta starf af hendi.
2. a) Eftirlaun, sem greidd eru af eða úr sjóðum stofnuðum af samningsríki eða sjálfstjórnarhéraði eða sveitarstjórn þess til manns fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða héraðs eða stjórnar, má skattleggja í því ríki.
- b) Slík eftirlaun skal þó einungis skattleggja í hinu samningsríkinu ef maðurinn er heimilisfastur þar og er jafnframt ríkisborgari þess ríkis.
3. Ákvæði 15., 16. og 18. gr. skulu gilda um starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald og um eftirlaun sem greidd eru fyrir störf leyst af hendi í tengslum við atvinnurekstur á vegum samningsríkis eða sjálfstjórnarhéraðs eða sveitarstjórnar þess.

20. gr.
Prófessorar og kennarar.

1. Greiðslur, sem prófessor eða kennari sem heimilisfastur er í samningsríki og sem dvelur í hinu samningsríkinu vegna kennslu eða vísindarannsókna í að hámarki tvö ár við háskóla, framhaldsskóla eða aðra rannsóknastofnun í hinu ríkinu þar sem kennsla eða vísindarannsóknir eru stundaðar fær vegna slíkrar kennslu eða slíkra vísindarannsókna, skulu einungis skattlagðar í fyrrnefnda ríkinu.
2. Þessi grein skal ekki gilda um tekjur af rannsóknum ef slíkar rannsóknir eru ekki stundaðar í þágu almennings heldur aðallega til hagsbóta fyrir tiltekinn aðila eða tiltekna aðila.

21. gr.
Námsmenn.

Námsmaður eða starfsnemi, sem er eða var síðast fyrir komu sína til samningsríkis heimilisfastur í hinu samningsríkinu og sem dvelur í fyrrnefnda ríkinu einungis vegna náms síns eða þjálfunar, skal undanþeginn skattlagningu í því ríki á greiðslur sem hann fær til að standa straum af kostnaði við framfærslu sína, nám eða þjálfun, enda stafi slíkar greiðslur frá aðilum utan þess ríkis.

22. gr.
Aðrar tekjur.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki aflar og ekki er fjallað um í fyrri greinum þessa samnings, skulu einungis skattlagðar í því ríki og skiptir ekki máli hvar þeirra er aflað.
2. Ákvæði 1. mgr. skulu ekki gilda um tekjur, að undanskildum tekjum af fasteign eins og hún er skilgreind í 2. mgr. 6. gr., ef viðtakandi teknanna er heimilisfastur í samningsríki og hann rekur starfsemi í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð sem þar er staðsett eða hann veitir sjálfstæða persónulega þjónustu í hinu samningsríkinu frá fastri stöð sem þar er staðsett, og

réttindin eða eignin sem tekjurnar stafa frá er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð eða fasta stöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. eða 14. gr. gilda, eftir því sem við á.

23. gr.
Eignir.

1. Eign, sem fólgin er í fasteign sem vísað er til í 6. gr. sem er í eigu aðila heimilisfasts í samningsríki og staðsett er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Eign, sem fólgin er í lausafé sem er hluti atvinnurekstrareigna fastrar atvinnustöðvar sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu eða í lausafé sem tilheyrir fastri stöð sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur til þess að veita sjálfstæða persónulega þjónustu í hinu samnings-ríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
3. Eign, sem fólgin er í skipum eða loftförum sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, svo og í lausafé sem tengt er rekstri slíkra skipa eða loftfara, skal einungis skattleggja í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur. Að því er þessa málsgrein varðar skulu ákvæði 2. mgr. 8. gr. gilda.
4. Allar aðrar eignir aðila heimilisfasts í samningsríki skal einungis skattleggja í því ríki.

24. gr.
Aðferðir til að komast hjá tvísköttun.

1. Þegar aðili heimilisfastur á Íslandi hefur tekjur eða á eignir, sem samkvæmt ákvæðum þessa samnings má skattleggja í Hollandi, skal Ísland, ef það brýtur ekki í bága við ákvæði 2. mgr., undanþiggja þessar tekjur eða eignir skattlagningu en má, þegar reiknaður er skattur af öðrum tekjum eða eignum þessa aðila, nota þann skattstiga sem notaður hefur verið ef undanþegnu tekjurnar eða eignirnar hefðu ekki verið þannig undanþegnar.
2. Þegar aðili heimilisfastur á Íslandi hefur tekjur, sem samkvæmt ákvæðum 10. gr., 5. mgr. 13. gr., 3. mgr. 15. gr., 16. gr., 17. gr. og 2. mgr. 18. gr. samnings þessa má skattleggja í Hollandi, skal Ísland heimila að dreginn sé frá tekjuskatti þessa heimilisfasta aðila fjárhæð sem svarar til þess skatts sem greiddur hefur verið í Hollandi. Frádráttur þessi skal þó ekki vera hærri en sá hluti skattsins, reiknaður fyrir slíkan frádrátt, sem lagður er á þær tekjur sem rekja má til Hollands.
3. Við álagningu skatta á aðila heimilisfasta þar má Holland telja með í skattstofni sem slíkur skattur er lagður á þær tekjur eða eignir sem samkvæmt ákvæðum þessa samnings má skattleggja á Íslandi.
4. Þegar aðili heimilisfastur í Hollandi hefur tekjur eða á eignir, sem samkvæmt ákvæðum 6. gr., 7. gr., 7. mgr. 10. gr., 4. mgr. 11. gr., 4. mgr. 12. gr., 1. og 2. mgr. 13. gr., 14. gr., 1. og 3. mgr. 15. gr., 3. mgr. 18. gr., a-liðar 1. mgr. og a-liðar 2. mgr. 19. gr., 2. mgr. 22. gr. og 1. og 2. mgr. 23. gr. þessa samnings má skattleggja á Íslandi og eru taldar með í skattstofninum sem vísað er til í 3. mgr., skal Holland þó undanþiggja slíkar tekjur eða eignir með því að heimila lækkun skatta þar. Þessi lækkun skal reiknuð í samræmi við ákvæði hollenskra laga til að koma í veg fyrir tvísköttun. Í þeim tilgangi skulu þessar tekjur eða eignir taldar innifaldar í heildarfjárhæð tekna eða eigna sem eru undanþegnar hollenskum skatti samkvæmt þessum ákvæðum.
5. Holland skal enn fremur heimila frádrátt frá hollenskum skatti sem þannig er reiknaður vegna tekna sem skv. 2. og 3. mgr. 10. gr., 5. mgr. 13. gr., 16. gr., 17. gr. og 2. mgr. 18. gr. þessa samnings má skattleggja á Íslandi að því marki sem þessar tekjur eru taldar með í skattstofninum sem getið er í 3. mgr. Fjárhæð þessa frádráttar skal vera jöfn skattinum sem greiddur er á Íslandi á þessar tekjur, en skal ekki vera hærri en fjárhæð lækkunarinnar sem væri heimiluð ef tekjurnar sem þannig eru taldar með væru einu tekjurnar sem eru undanþegnar skatti í Hollandi samkvæmt ákvæðum hollenskra laga til að koma í veg fyrir tvísköttun.
6. Þrátt fyrir ákvæði 4. mgr. skal Holland heimila frádrátt frá hollenskum skatti vegna skatta greiddra á Íslandi á tekjur sem skv. 7. gr., 7. mgr. 10. gr., 4. mgr. 11. gr., 4. mgr. 12. gr., 14. gr. og 2. mgr. 22. gr. þessa samnings má skattleggja á Íslandi að því marki sem þessar tekjur eru taldar með í skattstofninum sem getið er í 3. mgr. ef og að svo miklu leyti sem Holland samkvæmt ákvæðum hollenskra laga til að koma í veg fyrir tvísköttun heimilar frádrátt frá hollenskum skatti

vegna skatta sem lagðir eru á í öðru ríki á slíkar tekjur. Við útreikning þessa frádráttar skulu ákvæði 5. mgr. þessarar greinar samkvæmt því eiga við.

25. gr.

Starfsemi undan ströndum.

1. Ákvæði þessarar greinar skulu gilda þrátt fyrir önnur ákvæði þessa samnings. Þessi grein skal þó ekki gilda þegar aðili telst hafa fasta avinnustöð samkvæmt ákvæðum 5. gr. eða fasta stöð samkvæmt ákvæðum 14. gr. vegna starfsemi undan ströndum.

2. Hugtakið "starfsemi undan ströndum" merkir í þessari grein starfsemi sem fram fer undan ströndum samningsríkis í tengslum við rannsóknir á eða hagnýtingu hafsbotnsins og botnlaga hans og náttúruauðlinda þeirra.

3. Fyrirtæki í samningsríki sem stundar starfsemi undan ströndum hins samningsríkisins skal, hvað þessa starfsemi varðar og með þeim undantekningum sem greinir í 4. mgr. þessarar greinar, teljast stunda starfsemi í því ríki frá fastri atvinnustöð þar nema sú starfsemi undan ströndum sem um ræðir fari fram í hinu ríkinu á einu eða fleiri tímabilum sem fara ekki fram úr 30 dögum samtals á sérhverju tólf mánaða tímabili.

Í þessari málsgrein gildir eftirfarandi:

a) þegar fyrirtæki, sem stundar starfsemi undan ströndum í hinu samningsríkinu, er tengt öðru fyrirtæki og síðarnefnda fyrirtækið heldur áfram, sem hluti sama verkefnis, sömu starfsemi undan ströndum sem er eða var stunduð af fyrrnefnda fyrirtækinu og fyrrgreind starfsemi beggja fyrirtækjanna samanlögð stendur yfir lengur en 30 daga skal hvort fyrirtæki um sig talið stunda starfsemi sína lengur en 30 daga á tólf mánaða tímabili;

b) fyrirtæki skal talið tengt öðru fyrirtæki ef annað fyrirtækið á, beint eða óbeint, að minnsta kosti einn þriðja eignarhlut í hinu fyrirtækinu eða aðili á, beint eða óbeint, að minnsta kosti einn þriðja eignarhlut í báðum fyrirtækjunum.

4. Hvað 3. mgr. þessarar greinar varðar skal hugtakið "starfsemi undan ströndum" þó ekki taka til:

a) einnar tegundar starfsemi eða starfsemi sem samsett er úr fleiri þáttum sem getið er til í 4. mgr. 5. gr.;

b) dráttar eða meðferðar ankera af hálfu skipa sem einkum eru ætluð til þeirra verka og til annarrar starfsemi slíkra skipa;

c) flutnings birgða eða starfsmanna með skipum eða loffförum í flutningum á alþjóðaleiðum.

5. Aðili heimilisfastur í samningsríki, sem stundar starfsemi undan ströndum í hinu samningsríkinu sem felst í sérfræðipjónustu eða öðru sjálfstæðu starfi, skal talinn stunda þá starfsemi frá fastri stöð í hinu samningsríkinu ef sú starfsemi undan ströndum sem um ræðir stendur yfir samfellt í 30 daga eða lengur.

6. Starfslaun, vinnulaun og annað svipað endurgjald, sem aðili heimilis-fastur í samningsríki hlýtur vegna vinnu í tengslum við starfsemi undan ströndum sem stunduð er frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda samningsríkinu að því marki sem vinnan er stunduð undan ströndum þess ríkis.

7. Þegar skjal er lagt fram til sönnunar því að skattur hafi verið greiddur í Hollandi af tekjum, sem skattleggja má í Hollandi skv. 7. gr. og 14. gr. í tengslum við 3. mgr. og 5. mgr. þessarar greinar, eftir því sem við á, og skv. 6. mgr. þessarar greinar, skal Ísland heimila undanþágu frá íslenskum skatti sem reiknuð skal í samræmi við þær reglur sem settar eru fram í 1. mgr. 24. gr.

8. Þegar skjal er lagt fram til sönnunar því að skattur hafi verið greiddur á Íslandi af tekjum, sem skattleggja má á Íslandi skv. 7. gr. og 14. gr. í tengslum við 3. mgr. og 5. mgr. þessarar greinar, eftir því sem við á, og skv. 6. mgr. þessarar greinar, skal Holland heimila lækkun á hollenskum skatti sem reiknuð skal í samræmi við þær reglur sem settar eru fram í 4. mgr. 24. gr.

26. gr.

Bann við mismunun.

1. Ríkisborgarar samningsríkis skulu ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða kröfum í því sambandi í hinu samningsríkinu en ríkis-borgarar þessa ríkis sæta eða gætu sætt við sömu

aðstæður, sérstaklega að því er varðar heimilisfesti. Þrátt fyrir ákvæði 1. gr. gildir þetta ákvæði einnig um aðila sem ekki eru heimilisfastir í öðru hvoru eða báðum samningsríkjunum.

2. Skattlagning fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, skal ekki vera óhagstæðari í síðarnefnda ríkinu en skattlagning á fyrirtæki í því ríki sem hafa sams konar starfsemi með höndum. Þetta ákvæði skal ekki skýra þannig að það skyldi samningsríki til að veita aðilum heimilisföstum í hinu samningsríkinu nokkurn þann persónufrádrátt, ívilnanir og lækkun skatta vegna hjúskaparstöðu eða fjölskylduframfærslu sem það veitir þeim aðilum sem þar eru heimilisfastir.

3. Vextir, þóknanir og aðrar greiðslur sem inntar eru af hendi af fyrirtæki í samningsríki til aðila heimilisfasts í hinu samningsríkinu skulu við ákvörðun skattskylds hagnaðar fyrirtækisins vera frádráttarbærar með sömu skilyrðum og þær hefðu verið inntar af hendi til aðila heimilisfasts í fyrrnefnda ríkinu nema ákvæði 1. mgr. 9. gr., 6. mgr. 11. gr. eða 6. mgr. 12. gr. eigi við. Á sama hátt skulu allar skuldir fyrirtækis í samningsríki við aðila heimilisfastan í hinu samningsríkinu vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskyldra eigna fyrirtækisins með sömu skilyrðum og til þeirra hefði verið stofnað við aðila heimilisfastan í fyrrnefnda ríkinu.

4. Þótt fjármagn fyrirtækja í samningsríki sé að öllu eða nokkru leyti, beint eða óbeint, í eigu eða undir stjórn eins eða fleiri aðila sem eru heimilisfastir í hinu samningsríkinu skulu þau ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum kröfum í því sambandi í fyrrnefnda ríkinu en fyrirtæki svipaðrar tegundar sem heimilisföst eru í fyrrnefnda ríkinu sæta eða gætu sætt.

5. Farið verður með framlög, sem greidd eru af eða í þágu manns sem er heimilisfastur í samningsríki í lífeyrissjóð sem viðurkenndur er hvað skatta varðar í hinu samningsríkinu, á sama hátt (þar með talið sömu skilmálar og takmarkanir) hvað skatta varðar í fyrrnefnda ríkinu sem framlag sem greitt er í lífeyrissjóð sem er viðurkenndur hvað skatta varðar í fyrrnefnda ríkinu, að því tilskildu að

- a) maðurinn hafi greitt í slíkan lífeyrissjóð áður en hann varð heimilisfastur í fyrrnefnda ríkinu; og
- b) bær stjórnvald í fyrrnefnda ríkinu fallist á að lífeyrissjóðurinn samsvari lífeyrissjóði sem viðurkenndur er hvað skatta varðar í því ríki.

Hvað þessa málsgrein varðar tekur "lífeyrissjóður" til lífeyrissjóðs sem stofnað er til samkvæmt almannatryggingakerfi.

6. Þrátt fyrir ákvæði 2. gr. skulu ákvæði þessarar greinar gilda um hvers konar skatta, hverju nafni sem þeir nefnast.

27. gr.

Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.

1. Þegar aðili telur að ráðstafanir sem gerðar eru af öðru hvoru eða báðum samningsríkjunum leiði til eða muni leiða til skattlagningar að því er hann varðar sem ekki er í samræmi við ákvæði þessa samnings getur hann, án þess að það raski rétti hans til að færa sér í nyt þau réttarúrræði sem lög þessara ríkja kveða á um, lagt málið fyrir bært stjórnvald í því samningsríki þar sem hann er heimilisfastur eða, falli mál hans undir ákvæði 1. mgr. 26. gr., í því samningsríki þar sem hann á ríkisfang. Mál verður að leggja fyrir innan þriggja ára frá því að fyrsta tilkynningin berst um aðgerðir sem leiða til skattlagningar sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins.

2. Ef hið bæra stjórnvald telur að mótmælin séu á rökum reist en getur þó ekki sjálft leyst málið á viðunandi hátt skal það leitast við að leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi við bært stjórnvald í hinu samningsríkinu í því skyni að komist verði hjá skattlagningu sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins. Slíkt samkomulag skal koma til framkvæmda óháð öllum tímatakörkunum sem í gildi eru samkvæmt lögum samnings-ríkjanna.

3. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi leitast við að leysa sérhvern vanda eða vafaatriði varðandi túlkun eða beitingu samningsins. Þau geta einnig ráðgast sín á milli í því skyni að komast hjá tvísköttun í tilvikum sem ekki er fjallað um í samningnum.

4. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum geta haft beint samband sín á milli í því skyni að ná samkomulagi í samræmi við það sem um er rætt í undanfarandi málsgreinum.

5. Ef upp koma erfiðleikar eða vafi um túlkun eða beitingu samningsins, sem bær stjórnvöld geta ekki leyst eftir þeim leiðum til að komast að gagnkvæmu samkomulagi sem um getur í fyrri málsgreinum þessarar greinar innan tveggja ára frá því að spurningin kom fram, má leggja málið í

gerð, ef bæði hin bæru stjórnvöld og skattgreiðandinn samþykkja, að því tilskildu að skattgreiðandinn samþykki skriflega að hann verði bundinn af úrskurði gerðardómsins. Úrskurður gerðardómsins í einstöku máli skal vera bindandi fyrir bæði ríkin hvað það mál varðar. Málsmeðferðin skal ákveðin með gagnkvæmu samkomulagi milli bærna stjórnvalda samningsríkjanna.

28. gr.
Skipti á upplýsingum.

1. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu skiptast á þeim upplýsingum sem máli skipta fyrir framkvæmd ákvæða þessa samnings eða laga samningsríkjanna varðandi skatta sem þessi samningur tekur til að því leyti sem viðkomandi skattlagning er í samræmi við ákvæði samningsins. Skipti á upplýsingum takmarkast ekki við ákvæði 1. gr. Með allar upplýsingar sem móttækna eru af samningsríki skal fara sem trúnaðarmál á sama hátt og farið er með upplýsingar sem aflað er samkvæmt lögum þess ríkis og skulu eingöngu gerðar kunnar aðilum eða stjórnvöldum (þar með töldum dómstólum og stjórnsýsluaðilum) sem hafa með höndum álagningu eða innheimtu á þeim sköttum sem samningurinn tekur til eða fullnustu- eða ákærvald varðandi þá skatta eða úrskurði um kærur vegna þeirra skatta. Þessir aðilar eða stjórnvöld skulu einungis nota upplýsingarnar í greindum tilgangi. Þeim er heimilt að gera slíkar upplýsingar opinberar við mála-rekstur fyrir dómstólum eða í dómsniðurstöðum.

2. Ákvæði 1. mgr. skal í engu tilviki skýra þannig að þau leggi skyldur á samningsríki til að:

- framkvæma stjórnsýsluráðstafanir sem víkja frá lögum eða stjórnsýsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
- veita upplýsingar sem ekki er unnt að afla samkvæmt lögum eða eðlilegum stjórnsýsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
- veita upplýsingar sem myndu ljóstra upp leyndarmálum eða framleiðsluaðferðum á sviði viðskipta, atvinnumála, iðnaðar, verslunar eða sérfræðiþekkingar eða veita upplýsingar sem myndu stríða gegn almannareglu (*ordre public*) ef þær væru gerðar opinberar.

3. Samningsríkin geta veitt gerðardóminum, sem komið er á fót samkvæmt ákvæðum 5. mgr. 27. gr., þær upplýsingar sem nauðsynlegar eru vegna gerðardómsmeðferðarinnar. Við veitingu slíkra upplýsinga skulu ákvæði 2. mgr. þessarar greinar gilda. Meðlimir gerðardómsins skulu hlíta þeim takmörkunum um skipti á upplýsingum sem lýst er í 1. mgr. þessarar greinar hvað varðar allar upplýsingar sem þannig eru veittar.

29. gr.
Sendierindrekar og ræðiserindrekar.

1. Ákvæði samnings þessa skulu ekki hafa áhrif á skattaávilnanir sem sendierindrekar eða ræðiserindrekar njóta samkvæmt almennum þjóðréttar-reglum eða ákvæðum sérstakra samninga.

2. Hvað samning þennan varðar skal maður, sem er meðlimur sendiráðs, fastanefndar eða ræðisskrifstofu samningsríkis í hinu samningsríkinu eða í þriðja ríki og sem er ríkisborgari sendiríkisins, talinn heimilisfastur í sendiríkinu ef hann ber þar sömu skyldur hvað skatta á tekjur og eignir varðar og aðilar heimilisfastir í því ríki.

3. Samningurinn skal ekki taka til alþjóðlegra stofnana, stjórnardeilda og embættismanna þeirra og meðlima sendiráðs, fastanefndar eða ræðis-skrifstofu þriðja ríkis sem eru í samningsríki ef þau bera þar ekki sömu skyldur hvað skatta á tekjur og eignir varðar og aðilar heimilisfastir í því ríki.

30. gr.
Stækkun landsvæðis

1. Samning þennan má rýmka, annaðhvort í heild sinni eða með nauðsynlegum breytingum, þannig að hann taki til Hollensku Antillaeyja og Aruba, annaðhvort til annars þeirra eða þeirra beggja, ef það ríki sem um ræðir leggjur á skatta sem eru að verulegu leyti svipaðir þeim sem

samningurinn tekur til. Slík rýmkun skal taka gildi frá þeim degi og með þeim breytingum og skilmálum, þar með töldum skilmálum hvað varðar uppsögn, sem tilgreindir kunna að verða og samþykktir í orðsendingum sem skipst skal á eftir diplómátskum leiðum.
2. Sé ekki um annað samið skal uppsögn samningsins ekki valda uppsögn rýmkunar samningsins gagnvart einhverju því ríki sem hann hefur verið rýmkaður gagnvart samkvæmt þessari grein.

31. gr.
Gildistaka.

1. Ríkisstjórnir samningsríkjanna skulu tilkynna hvor annarri um að stjórnskipuleg skilyrði fyrir gildistöku þessa samnings hafi verið uppfyllt.
2. Samningurinn skal öðlast gildi þrjátíu dögum eftir dagsetningu þeirrar tilkynningar samkvæmt 1. mgr. sem síðar berst og skulu ákvæði hans koma til framkvæmda í báðum samningsríkjunum:
a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna tekna sem aflað er 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar samningurinn öðlast gildi;
b) að því er varðar aðra skatta á tekjur og skatta á eignir, vegna skatta sem krefja má um vegna skattárs sem byrjar 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar samningurinn öðlast gildi.

32. gr.
Uppsögn.

Samningur þessi skal gilda þar til honum er sagt upp af samningsríki. Hvort samningsríkjanna um sig getur sagt upp samningnum eftir diplómátskum leiðum með skriflegri tilkynningu um uppsögn eigi síðar en sex mánuðum fyrir lok hvers almanaksárs að liðnum fimm árum frá gildistöku hans. Í slíku tilviki skal samningnum ekki beitt í samningsríkjunum:
a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna tekna sem aflað er 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar tilkynnt er um uppsögn;
b) að því er varðar aðra skatta á tekjur og skatta á eignir, vegna skatta sem krefja má um vegna skattárs sem byrjar 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar tilkynnt er um uppsögn.
Þessu til staðfestu hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað samning þennan.

Gjört í tvíriti í Reykjavík hinn 25. september 1997 á ensku.

Fyrir hönd
lýðveldisins
Íslands Fyrir
hönd
konungsríkisins
Hollands

Helgi Ágústsson Jan Herman R. D. van Roijen
BÓKUN

Við undirritun samnings þess, sem í dag hefur verið gerður milli lýðveldisins Íslands og konungsríkisins Hollands til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og á eignir, hafa undirritaðir orðið ásáttir um að eftirfarandi ákvæði skuli vera óaðskiljanlegur hluti samningsins.

I. Við 2. gr.

Samningsríkin eru sammála um að ekki skuli líta á tryggingagjald sem "skatta á heildarupphæð starfslauna eða vinnulauna".

II. Við 4. gr.

Einstaklingur sem býr um borð í skipi án raunverulegrar búsetu í hvorugu samningsríkjanna skal talinn heimilisfastur í því samningsríki þar sem heimahöfn skipsins er.

III. Við 5., 6., 7., 13. og 25. gr.

Samningsríkin eru sammála um að réttindi að því er varðar rannsóknir og hagnýtingu náttúruauðæfa skuli talin fasteign sem staðsett er í því samningsríki þar sem hafsbotinn og botnlögin eru sem þau tengjast, og að þessi réttindi skuli talin heyra til eigna fastrar starfsstöðvar í því ríki. Samningsríkin eru enn fremur sammála um að fyrrnefnd réttindi taki til réttar til eignarhlutar í eða til ágóða af eignum sem slíkar rannsóknir eða slík hagnýting gefur af sér.

IV. Við 7. gr.

Þegar fyrirtæki í samningsríki selur vörur eða varning eða hefur með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð sem þar er staðsett skal hagnaður þeirrar föstu atvinnustöðvar hvað 1. og 2. mgr. 7. gr. varðar ekki ákveðinn á grundvelli heildarfjárhæðar sem fyrirtækið fær heldur einungis á grundvelli þess hluta tekna fyrirtækisins sem rekja má til raunverulegrar starfsemi föstu atvinnustöðvarinnar að því er varðar slíka sölu eða slík viðskipti. Sérstaklega þegar um er að ræða samninga um eftirlit með, útvegum, uppsetningu eða byggingu tækja eða aðstöðu fyrir iðnað, viðskipti eða vísindi, eða almenningsveitna og fyrirtækið hefur fasta atvinnustöð skal hagnaðurinn sem talinn er þeirri föstu atvinnustöð ekki ákveðinn á grundvelli heildarfjárhæðar samningsins heldur einungis á grundvelli þess hluta samningsins sem er raunverulega framkvæmdur af föstu atvinnustöðinni í því samningsríki þar sem fasta atvinnustöðin er staðsett. Hagnaðurinn sem tengist þeim hluta samningsins sem fram-kvæmdur er af aðalskrifstofu fyrirtækisins skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem fyrirtækið er heimilisfast.

V. Við 7. og 14. gr.

Greiðslur fyrir tæknilega þjónustu, þar með taldar vísindalegar, jarðfræðilegar eða tæknilegar athuganir eða rannsóknir, eða fyrir ráðgjafar- eða eftirlitsþjónustu, skulu taldar greiðslur sem ákvæði 7. gr. eða 14. gr. gilda um.

VI. Við 10., 11. og 12. gr.

Þegar hærri skatti hefur verið haldið eftir en greiða skal samkvæmt ákvæðum 10., 11. eða 12. gr. skulu umsóknir um endurgreiðslu þeirrar fjárhæðar sem umfram er lagðar fram hjá bæru stjórnvaldi í því ríki sem lagði skattinn á innan þriggja ára frá lokum þess almanaksárs þegar skatturinn var lagður á.

VII. Við 16. gr.

Samningsríkin eru sammála um að með "bestuurder" eða "commissaris" í hollensku félagi sé átt við aðila sem eru tilnefndir sem slíkir af almennum hluthafafundi eða öðrum til þess bærum aðila innan slíks félags og falin er almenn framkvæmdastjórn félagsins og eftirlit með því, eftir því sem við á.

VIII. Við 24. gr.

Samningsríkin eru sammála um að við útreikning þeirrar lækkunar sem getið er í 1. og 4. mgr. 24. gr. skuli þeir hlutar eigna sem vísað er til í 1. mgr. 23. gr. taldir með þannig að verðgildi þeirra sé lækkað sem nemur verðgildi þeirra skulda sem tryggðar eru með veði í þeirri eign og þeir hlutar eigna sem getið er í 2. mgr. 23. gr. skulu taldir með þannig að verðgildi þeirra sé lækkað sem nemur verðgildi þeirra skulda sem tilheyra hinni föstu atvinnustöð eða föstu stöð. Þessu til staðfestu hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað bókun þessa.

Gjört í tvíriti í Reykjavík hinn 25. september 1998 á ensku.

Fyrir hönd lýðveldisins Íslands

Fyrir hönd konungsríkisins Hollands

Helgi Ágústsson

Jan Herman R. D. van Roijen

